

Som nevnt innledningsvis var det meningen å feire 17. mai på breen. Turen over Jostefonn gikk imidlertid greit, og det var ingen som hadde imot å dra ned til sivilisasjonen igjen for å delta i feiringa der. De fleste vil nok huske den siste utforkjøringa ned mot Gaularfjell ei stund. 700 meter sammenhengende utforbakke på kraftig gjennomslagsføre med ryggsekk. De som hadde det mest travelt brukte 20 minutter, mens andre holdt ut i to timer.

Haiketuren videre til Balestrand må nærmest karakteriseres som et natursjokk. Fra kvite snøvidder og gnistrende sol kom vi på kort tid ned til en blank blå fjord omgitt av bratte fjell med snø på toppene. På grønne voller beitet sauer og kyr, og frukttrærne var akkurat i ferd med å springe ut i blomst. Ord strekker ikke til.

Vi rakk akkurat middagen på fjordhotellet. Her gikk vi rundt, skitne og illeluktende, enkelte vil kanskje si helnorske i anledning dagen, blandt sognebunader og side kjoler. Dans på lokalet ble det også anledning til.

Fra Balestrand var det fritt vegvalg heimover. Noen dro via Bergen med hurtigbåt. Andre med tog fra Flåm via Oslo. Den største gruppen tok bussen til Florø og hurtigruten til Trondheim, en tur som anbefales. Uansett heimtur, konklusjonen var klar. Det blir bre-tur på Jostedalsbreen til neste år også.

Dyrespor i nysnøen

Fallende snø. Den virvler gjennom luften og legger seg som et mykt teppe overalt, feier innunder lutende graner, smyer seg ned mellom steile stammer.

En hare har funnet sitt skjulested mellom store steiner, den lytter gjennom været som om den venter at noen vil snike seg fram i skjul av det hvite som faller.

Men skogen er full av fred på slike dager.

Storelgen har søkt ly under noen grantrær, på et sted hvor den har utsikt over terrenget omkring. En rev har tilholdssted i en steinur i nærheten, forbereder nattens vandring med å hvile.

To orrfulger vagger omkring der trærne står tett, men finner ut at det er bedre å vente. Snøen legger seg over fuglekroppene, får dem til å se ut som hvite utvokster på bakken.

I nærheten titter en røyskatt fram bak en stein, på strake ben og med løftet hode. Men dette er heller ikke vær for småviltjegere, den trekker hastig hodet inn i sin lune hule.

Tre rådyr er på vandring gjennom vinteren. For dem vil alltid snøen være en farlig fiende, når det hoper seg opp i dype mengder.

En avslørende tid for dyrelivet, disse hvite vintermånedene. Ikke et steg kan de gjøre uten at deres spor blir stående som skrift i nysnøen. For når skumringen sniker seg inn blant trærne begynner livet å utfolde seg. Elgen rister sin store kropp under grantrærne før den løfter på det ene frambenet og legger ut på sin tur etter det gamle trekket. Haren spisser ører bakom steinene, lytter en siste gang før den hopper på det nylagte vinterteppet. Reven strekker seg lenge og godt, føler seg uthvilt og opplagt til tross for en skrikende mage. Røyskatten titter ustanselig fram fra sitt gjemmede før den endelig våger seg ut på jaktstien.

1. Ekorn		2. Hare			3. Rev			4. Grevling		
Sprang	Gang	Gang	Sprang	Flukt	Gang	Trav	Flukt	Gang	Trav	Hopp
5. Gaupe		6. Hjort			7. Rein			8. Elg		
Smyg	Trav 1.	Trav 2.	Gang	Trav 1.	Sprang	Gang	Trav 2.	Sprang	Gang	Sprang
						8-10 cm			30 cm - skrittellende	200 cm - skrittellende
9. Mår		10. Røyskatt		11. Jerv		12. Rådyr		13. Ulv		
Hopp	Sprang	Hopp 1.	Hopp 2.	Gang	Hopp	Gang	Sprang	Gang	Trav 1.	Trav 2.
								Hund Ulv		
14. Bjørn			15. Oter			16. Rype	17. Orrfluq	18. Kråke		
Gang	Trav	Sprang	Gang	Trav	Hopp					

Orrfuglene rister sin fjærham for snø og rådyrene napper i noen lyngkvister som de har gravd fram.

Når vi neste dag kommer forbi er det stilt igjen. Elgens spor er tydelige; tunge regelmessige steg, så dype som snøen selv. På harens beiteplass er det tråkk overalt, som om det skulle være en hel flokk med harer i lag. Revens spor fører i retning av storfuglene, men det er ingen ting som tyder på at den har hatt jakthellet med seg. Travle fugleføtter er synlige på snøteppet, men vingeslagene som fuglene har gjort under sin flukt vil aldri kunne følges.

Med røyskatten er det gått bedre. Hans listige føtter har ført ham til en mus som uforsiktig hadde tatt sjansen på å pile fra et gjemmede til et annet. Det ble dens skjebne, og røyskattens lykke.

En verden av liv, — overalt. I små trange sprekker, på store åpne myrer, mellom tette trær. Det lever overalt. Vi ser det nå om vinteren, — når sporsnøen legger sitt avslørende teppe .....

(VillmarksLiv)

← Et leksikon inneholder ikke bare historiske tall og kjente personers levnetssløp. Denne oversikten fant vi i Gyldendals Store Konversasjonsleksikon — fembindsserien.